

Arrest

nr. 265 477 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 8 maart 2019 en hebben een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 juli 2019.

Op 18 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

1.2. Op 27 april 2021 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 3 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.3. De bestreden beslissing ten aanzien van B. F. E. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E.(...) B.(...) F.(...) verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1981 in Cúcuta, departement Norte de Santander, Colombia. Op eenjarige leeftijd verhuisde uw gezin naar de hoofdstad Bogotá, waar u opgroeide en vervolgens tot uw vertrek uit Colombia bleef wonen. U woonde steeds in de sector Rafael Uribe, in de wijk El Portal. Zestien jaar geleden leerde u uw echtgenote kennen, A.(...) P.(...) B.(...) Be.(...) (CG xxx), jullie trouwden vervolgens in 2007. Na jullie huwelijk gingen jullie in een appartement wonen vlakbij het huis van uw ouders, maar na een vijftal jaar keerden jullie terug naar het adres waar uw familie woonde. Samen voeden jullie twee zonen op, Juan F.(...) B.(...) Be.(...) (ov-nummer xxx) en S.(...) M.(...) B.(...) Be.(...) (ov-nummer xxx). In 2008 startte u een eigen zaak op, een vleesverwerkingsbedrijf dat gelokaliseerd was op de gelijkvloers van jullie woning in Bogotá. Uw echtgenote werkte van 2015 tot halverwege 2018 bij de Asociación Cristiana de Jóvenes (ACJ), ook wel gekend onder YMCA, waar zij werkte met jongeren die criminele feiten op hun kerfstok hadden. In juni beëindigde zij haar werk bij de ACJ en startte zij een eigen zaak in papierwaren op die gelegen was vlakbij jullie woning. Van 2006 tot 2015 was u actief als sociaal leider in de sector, u organiseerde programma's voor de jongeren in de sector waar u woonde.

Uw vader was gedurende twintig jaar politieagent bij de nationale politie in Bogotá, een tiental jaar geleden ging hij op pensioen. Ook na zijn werk bij de politie bleef uw vader geëngageerd en probeerde hij te bemiddelen bij de criminele jongerenbendes in de buurt en te voorkomen dat er misdrijven gepleegd werden. Naar aanleiding van zijn bemiddelingswerk, begonnen de jongeren uit de criminele bendes jullie in de periode rond 2014, 2015 te bedreigen. Ze kwamen naar jullie woning en bedreigden jullie verbaal, alsook droegen ze wapens. Het kwam nooit tot enig fysiek contact. U was tevens een paar keer aanwezig toen dit gebeurde. Uw vader besloot de situatie te ontvluchten en trok halverwege 2017 tijdelijk in bij een familielid in Cundinamarca. Een jaar later, halverwege 2018, keerde hij terug naar Bogotá en kwam hij opnieuw bij jullie gezin wonen in de sector Rafael Uribe. Na zijn terugkeer naar de hoofdstad probeerde hij verder te bemiddelen met de jeugdbendes. De situatie was echter nog niet verbeterd, waardoor hij begin 2019 definitief verhuisde naar Guaduas, departement Cundinamarca. Uw moeder, uw broer en uw zus bleven op hetzelfde adres in Bogotá wonen.

Nadat uw vader de hoofdstad had verlaten, begonnen de bedreigingen in 2018 heviger te worden en richtten deze jongeren zich steeds meer op u en uw gezin. Ook omwille van het werk van uw echtgenote bij de ACJ, waar zij tevens in contact kwam met dergelijke delinquente jongeren, werden jullie gevisieerd door deze jeugdige criminelen. Zo werd u enkele keren benaderd, waarbij men u beschuldigde als zijnde een sapo, klikspaan, men vroeg u dan tevens naar de verblijfplaats van uw vader en ze dreigden ermee u te vermoorden. Uw vrouw werd tevens beledigd en bedreigd door deze jongeren. Een keer had ze op haar werk haar sociale mediaprofielen laten openstaan, waarop de jongeren hier misbruik van maakten en in haar naam bezwaarlijke zaken schreven. Naar aanleiding van deze gebeurtenissen nam uw echtgenote ontslag bij de ACJ en startte ze haar zaak in papierwaren.

In november 2018 werd u overvallen in uw vleesverwerkingszaak, men drong gewapend de zaak binnen en hebben uw opbrengst van die dag gestolen. Het ging opnieuw om dezelfde daders, jongeren uit het criminele milieu. Jullie oudste zoon J.(...) F.(...) werd tevens het slachtoffer van een bedreiging, toen hij onderweg naar de winkel een wapen tegen zich gericht kreeg en men hem vroeg waar u zich juist bevond. Jullie besloten vervolgens dat het beter zou zijn om Colombia te verlaten en boekten de vliegtuigtickets. Later in december 2018 werd A.(...) P.(...) in haar papierhandel overvallen, de jongeren richtten vernielingen aan en gingen ervandoor met geld.

Op 7 maart reisde u samen met uw echtgenote en jullie twee kinderen met het vliegtuig via Madrid naar België, jullie kwamen aan in Brussel op 8 maart 2019. Vervolgens deden jullie op 10 juli 2019 een eerste verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gedood te worden door diezelfde personen die u en uw familie jarenlang hebben bedreigd, alsook dat deze personen uw kinderen en familie om het leven zouden brengen.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legden u en uw echtgenote (CG xxxB) de volgende documenten neer: jullie paspoorten en de paspoorten van jullie kinderen Juan F.(...) B.(...) Be.(...) en S.(...) M.(...) B.(...) Be.(...), een kopie van jullie huwelijksakte, een kopie van de geboortecertificaten van de kinderen, een kopie van een attest over goed gedrag vanwege het ministerie van nationale defensie, een attest en een document betreffende lidmaatschap van het sociaal comité in de wijk El Portal met als

bijlage een namenlijst van de andere leden, een kopie van de identiteitsdocumenten van de sociale leider in jullie sector, een attest van tewerkstelling van uw echtgenote bij de ACJ, een aangifte bij La Fiscalía vanwege uw zus naar aanleiding van een overval die zij meemaakte in mei 2019, een attest van tewerkstelling en pensionering van uw vader bij de nationale politie, een certificaat vanwege de kerk en een certificaat vanwege de kerk betreffende uw echtgenote, een attest betreffende de sociale hulp die uw echtgenote bood in het restaurant van een lokale school, de facebookfoto's van enkele jeugdcriminelen uit de sector en een nieuwsberichten.

Op 18 september 2020 nam het Commissariaat-generaal voor u en uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U en uw echtgenote tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten dienden u en uw echtgenote op 27 april 2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Jullie baseren zich daarbij op dezelfde vrees die jullie tijdens jullie eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat jullie vrezen dat jullie gezin zal worden vermoord door de personen en criminele bendes die u en uw familie bedreigden. U verklaart daarbij dat de situatie omtrent de bedreigingen van de criminele groepen nog is verergerd, dat uw vader en uw zus nog zwaarder door hen bedreigd en lastiggevallen worden. Daarbij voegt u toe dat deze criminele bendes nu zijn samengesmolten met guerrillero's die actief waren in de regering van president Santos. Zowel u als uw echtgenote verwijzen eveneens naar de algemene slechte situatie in jullie voormalige wijk in Bogotá. Uw echtgenote vermeldt daarbij tevens de huidige situatie in Colombia waarbij nationale protesten plaatsvinden die op sommige plekken uit de hand lopen, met politiegeweld en een gebrek aan vrije meningsuiting tot gevolg. Zij vreest dat jullie en jullie kinderen ook het slachtoffer kunnen worden van de politie.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebben u en uw echtgenote volgende documenten neergelegd: een antwoord van het Ministerio de Defensa Nacional op een eerdere aangifte, een document vanwege La Fiscalía betreffende de seponering van een eerdere aangifte, twee verklaringen –waaronder één beëdigde bij de notaris van uw vader betreffende de problemen, een nieuwsartikel en een usb-stick met daarop foto's en filmpjes van de huidige nationale protesten en politiegeweld tegen de demonstranten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de door u aangehaalde problemen die uw familie zou hebben gekend met de criminele bendes naar aanleiding van het politiewerk van uw vader en jullie aangiftes bij de lokale autoriteiten. Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen. In onderhavig geval is er geen element of feit in uw dossier voorhanden dat, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielerzoek. U en uw

echtgenote beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die jullie in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat jullie vrezen te zullen worden gedood door de criminele bendes in jullie wijk doordat uw vader in het verleden actief zou zijn geweest als politiemann en dat uw familie tot op heden laster en bedreigingen zouden ondervinden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19; DVZ echtgenote, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19). Door het louter herhalen van, en volharden in, uw vermeende problemen van u en uw familie met de criminele bendes, slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Het gegeven dat u nog de bijkomende vermelding maakt dat uw familieleden tot op heden nog steeds zouden worden bedreigd en lastiggevalen door de criminele bendes en dat dit zelfs verergerd zou zijn (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19), hetgeen volledig in het verlengde ligt van uw alreeds onaannemelijk en ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin nieuw licht op de beoordeling inzake uw eerste verzoek. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan plausibiliteit en geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen.

Wat betreft de verklaringen van uw echtgenote waarin zij verwijst naar de actuele situatie in Colombia, de vele nationale protesten die er plaatsvinden en het geweld dat gebruikt wordt tegen demonstranten vanwege de autoriteiten zelf, alsook dat er geen vrije meningsuiting bestaat in jullie land van herkomst (DVZ echtgenote, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16), dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De recente antwoorden van het Ministerio de Defensa Nacional en La Fiscalía op eerdere aangiftes, hetgeen zou aantonen dat de autoriteiten niets tegen jullie vermeende problemen zouden aanvangen (DVZ echtgenote, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16), doen eerder verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan dat deze documenten jullie verklaringen enigszins zouden kunnen staven. Wat betreft de verklaringen van uw vader omtrent de vermeende problemen, een van deze verklaringen werd gedaan bij een notaris, dient te opmerking te worden gemaakt dat deze getuigenissen op geen enkele manier bij machte zijn om uw verzoek verder te onderbouwen. Het betreft immers louter persoonlijke verklaringen en eenieder kan verklaren wat hij wil, waardoor aan deze documenten in wezen weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Het nieuwsartikel beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds gemotiveerd, niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u en uw gezin betreft. De foto's en filmpjes op de neergelegde usb-stick tonen slechts weergaven van de nationale protesten en het actuele geweld die op geen enkele manier met jullie persoonlijke situatie in verband te brengen zijn en die hoe dan ook niet kunnen volstaan om een persoonlijke vrees in concreto aannemelijk te maken (zie supra). De door u neergelegde stukken zijn dus onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere

rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van B. Be. A. P. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.(...) P.(...) B.(...) Be.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) in Bogotá.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot E.(...) B.(...) F.(...) (CG xxx):

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over een aantal van de voormelde rechtsregels en –beginselen, gaan verzoekers in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben.

Zo benadrukken verzoekers vooreerst dat zij allen (zo ook hun kinderen) dezelfde asielmotieven aanhalen en dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd, logischerwijze voortvloeien uit het feit dat de verzoekers verschillende personen zijn. Verzoekers hekelen in dit verband nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat een gegronde vrees voor vervolging, naast een objectieve, ook een subjectieve component omvat en verwijzen te dezen naar de UNHCR-Guidelines. Verzoekers menen eveneens dat er *"bitter weinig effectieve tegenstrijdigheden werden geïdentificeerd in dit dossier, hoewel niet minder dan drie verschillende personen verklaringen aflegden omtrent twee dezelfde incidenten."*

Verzoekers hernemen vervolgens de stukken die werden voorgelegd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en menen dat hierdoor volgende aspecten zijn komen vast te staan (of minstens een begin van bewijs werd aangebracht): identiteit, afkomst, huwelijk, lidmaatschap van het sociaal comité, tewerkstelling van verzoekster bij de ACJ en activiteiten van sociale hulp, tewerkstelling en pensionering bij de politie van de vader van verzoeker, sociaal engagement voor re-integratie/bemiddeling jeugdcriminelen en problemen tot bij familieleden. Verzoekers stellen dat zij om redenen onafhankelijk van hun wil geen beroep konden indienen tegen de weigering van hun eerste verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de argumenten van deze eerste negatieve beslissing in die zin dan ook nog niet definitief bevestigd werden.

Vervolgens gaan verzoekers in op de nieuwe elementen die zij voorleggen in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming. Meer bepaald verwijzen zij naar de huidige algemene situatie in Colombia, waartoe zij een nieuwsartikel en USB-stick neerleggen en verwijzen zij naar diverse internetbronnen. Verzoekers hekelen dat de bestreden beslissingen geen enkele verwijzing bevatten naar de evenementen die plaatsvonden in de laatste weken in Colombia hoewel deze situatie duidelijk door hen werd geschetst in het kader van hun nieuw verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verwijzen verzoekers naar de recente antwoorden van de *'Ministerio di defensa en La Fiscalia'* waaruit blijkt dat zij een beroep hebben gedaan op de lokale autoriteiten om hulp te zoeken, doch dat de aangiftes geen enkel gevolg kregen en zelfs werden geseponeerd waardoor het geloofwaardig is dat de autoriteiten passief blijven ten aanzien van crimineel geweld. Dit is des te problematischer aangezien verzoekers specifieke risicoprofielen bekleden doordat zij kleine handelaars waren, een actieve sociale rol hadden en een familielid politieagent was. Verzoekers merken op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder komt dan aan te geven dat deze documenten verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas zonder evenwel een specifieke reden te

geven waarom dit zo zou zijn. Ook met betrekking tot de verklaring op eer komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een foutieve conclusie, aldus verzoekers. Zij menen dat de persoonlijke verklaringen van de vader van verzoeker werden beëdigd door een notaris en dus onmogelijk als simpele transcriptie van persoonlijke verklaringen kunnen worden beschouwd.

Verzoekers herhalen dat zij diverse risicoprofielen bekleden en dat deze doorheen de jaren aanleiding gaven tot verschillende problemen. Zij volharden hierbij in hun vluchtrelaas en benadrukken dat hun verklaringen een sterk doorleefd karakter hebben en bovendien in overeenstemming zijn met de realiteit in Colombia.

Verder benadrukken verzoekers dat zowel het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk hebben geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

In een tweede onderdeel van het middel gaan verzoekers opnieuw in op de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Onder verwijzing naar algemene rapporten, persartikels en rechtspraak van de Raad laten verzoekers gelden dat uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Zij lichten toe dat er enerzijds een sterke ontwikkeling is van andere gewapende groeperingen en anderzijds ex-leden van de FARC de wapens weer opnemen, gezien de onmogelijkheid om de re-integratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent volgens verzoekster geen manifeste verbetering; de problemen zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

Op 12 oktober 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.2. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het*

ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houden *i.c.* de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel *in casu* geschonden achten.

Aangaande de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoekers tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

In de bestreden beslissingen worden verzoekers' volgende verzoeken om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) hun beweerde problemen met de criminele bendes naar aanleiding van het politiewerk van verzoekers vader en hun aangiftes bij de lokale autoriteiten zoals zij deze hebben uiteengezet in het eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden en zij, door het louter verwijzen naar deze asielmotieven, de vastgestelde bedrieglijkheid ervan niet kunnen opheffen, alsook dat het gegeven dat zij nog bijkomende verklaringen afleggen die in het verlengde liggen van hetgeen alreeds ongeloofwaardig werd bevonden (meer bepaald dat verzoekers familieleden tot op heden nog steeds zouden worden bedreigd en lastiggevallen door de criminele bendes en dat dit zelfs verergerd zou zijn), geen nieuw licht werpt op de beoordeling van hun eerste verzoek om internationale bescherming; (ii) wat betreft de verwijzing door verzoekers naar de actuele situatie in Colombia, de vele nationale protesten die er plaatsvinden en het geweld dat gebruikt wordt tegen demonstranten vanwege de autoriteiten zelf alsook dat er geen vrije meningsuiting zou bestaan, dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend en dat een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, *quod non in casu*; (iii) de door verzoekers voorgelegde documenten niet bij machte zijn om een ander licht op de beoordeling van hun huidig verzoek om internationale bescherming te werpen nu (1) de recente antwoorden van het *Ministerio de Defensa Nacional en la Fiscalía* op eerdere aangiftes eerder verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, (2) wat betreft de verklaringen van verzoekers vader omtrent de vermeende problemen dient te worden opgemerkt dat deze getuigenissen op geen enkele manier bij machte zijn om hun verzoeken verder te onderbouwen aangezien het louter persoonlijke verklaringen betreffen, (3) het nieuwsartikel slechts een algemene situatie in het land van herkomst beschrijft en hieruit geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging voor verzoekers en hun gezin kan worden afgeleid en

(4) de foto's en filmpjes op de neergelegde usb-stick slechts een weergave tonen van de nationale protesten en het actuele geweld die niet in verband te brengen zijn met hun persoonlijke situatie en die hoe dan ook niet kunnen volstaan om een persoonlijke vrees *in concreto* aannemelijk te maken en (iv) in de regio van herkomst van verzoekers momenteel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)' van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers blijven volharden in hun verklaringen met betrekking tot de vrees die zij reeds tijdens hun eerste verzoek hebben aangehaald, met name dat zij zullen worden vermoord door leden van de criminele jeugdgroeperingen die hun sector in Bogotá reeds sinds lange tijd teisteren en hernemen zij dat zij, alsook hun oudste zoon, slachtoffer zijn geworden van bedreigingen. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat de situatie met de criminele bendes intussen verergerd is, dat verzoekers vader en zus nog meer door hen worden bedreigd en lastiggevallen. Daarbij merken zij nog op dat deze criminele bendes nu zijn samengesmolten met guerrillero's die actief waren in de regering van president Santos. Verder verwijzen verzoekers eveneens naar de algemene slechte situatie in hun voormalige wijk in Bogotá en verzoekster voegt nog toe dat de huidige situatie in Colombia er een is van nationale protesten die op sommige plekken uit de hand lopen, met politiegeweld en een gebrek aan vrije meningsuiting tot gevolg. Verzoekster meent nog dat het hele gezin ook het slachtoffer kan worden van de politie.

Er dient op gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 september 2020 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met criminele jeugdgroeperingen en de veiligheidssituatie in verzoekers' voorgehouden regio van herkomst niet noopte tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift menen dat voormelde beslissingen nog niet definitief zijn geworden omdat zij geen beroep aantekenden, dient te worden opgemerkt dat, gelet op het feit dat deze beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, deze wel degelijk als vaststaand moeten worden beschouwd.

Zonder België te verlaten dienden verzoekers op 27 april 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze volgende verzoeken werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door huidige bestreden beslissingen van 3 juni 2021 niet ontvankelijk verklaard omdat zij geen elementen aanbrengen die voldoende bewijskrachtig zijn om te worden gekwalificeerd als nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat ze voor internationale bescherming in aanmerking komen.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers zich naar aanleiding van hun huidig verzoek steunen op de motieven die ze naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, namelijk hun vrees gedood te worden door criminele bendes en dat de bijkomende verklaringen die verzoekers afleggen in het verlengde liggen van iets dat eerder reeds onaannemelijk en ongeloofwaardig werd bevonden en hieraan bijgevolg niet kan remediëren. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de door u aangehaalde problemen die uw familie zou hebben gekend met de criminele bendes naar aanleiding van het politiewerk van uw vader en jullie aangiftes bij de lokale autoriteiten. Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen. In onderhavig geval is er geen element of feit in uw dossier voorhanden dat, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw asielerzoek. U en uw echtgenote beperken zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die jullie in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat jullie vrezen te zullen worden gedood door de criminele bendes in jullie wijk doordat uw vader in het verleden actief zou zijn geweest als politiemann en dat uw familie tot op heden laster en bedreigingen zouden ondervinden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19; DVZ echtgenote, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19). Door het louter herhalen van, en volharden in, uw vermeende problemen van u en uw familie met de criminele bendes, slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Het gegeven dat u nog de bijkomende vermelding maakt dat uw familieleden tot op heden nog steeds zouden worden bedreigd en lastiggevallen door de criminele bendes en dat dit zelfs verergerd zou zijn (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19), hetgeen volledig in het verlengde ligt van uw alreeds onaannemelijk en ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin nieuw licht op de beoordeling inzake uw eerste verzoek. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan plausibiliteit en geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen.”

Wat betreft het uitvoerig betoog in het verzoekschrift dat de verschillende familieleden eenzelfde asielrelaas uiteenzetten, dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd logischerwijze voortvloeien uit het feit dat het om verschillende personen gaat, dat er bitter weinig effectieve tegenstrijdigheden werden geïdentificeerd; het verwijzen naar de in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten en het herhalen van de door verzoekers voorgehouden risicoprofielen en vermeende problemen in Colombia, dient te worden benadrukt dat verzoekers het huidige beroep ten aanzien van hun volgende verzoeken om internationale bescherming niet kunnen aanwenden om de, in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen. Zoals hoger reeds werd opgemerkt dienen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming immers als vaststaand te worden beschouwd aangezien zij deze niet binnen de wettelijk bepaalde termijn hebben aangevochten. *In casu* blijven verzoekers evenwel steken in het louter volharden in hun verklaringen zoals zij deze in het kader van hun eerste verzoek hebben afgelegd en breien zij verder op deze reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk van die aard is om de in het kader van hun eerste verzoeken vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande verzoeksters verwijzing naar de huidige algemene situatie in Colombia, de vele nationale protesten die er plaatsvinden, het geweld dat gebruikt wordt tegen demonstranten vanwege de overheid zelf, alsook het gegeven dat er geen vrije meningsuiting zou bestaan in Colombia, waartoe zij nog een nieuwsartikel over de algemene situatie en een usb-stick met foto's en filmpjes van nationale protesten en geweld in Colombia voorleggen, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen pertinent op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in Colombia onvoldoende is om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Door in het verzoekschrift te citeren uit diverse persartikels en rapporten waarin wordt gerefereerd aan de algemene veiligheid in het land, manifestaties tegen de overheid in verband met de geplande fiscale hervorming, maar eveneens de gezondheidspolitiek, onderwijs, veiligheid, sociale ongelijkheid en verergering van de armoede in het land en de hevige en zelfs gewelddadige reactie van de Colombiaanse overheid hierop, dient te worden benadrukt dat de door verzoekers bijgebrachte informatie geen afbreuk vermag te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie evenmin om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Colombia daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande en rekening houdend met de motieven van de bestreden beslissingen, in gebreke.

2.3.5.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers nieuwe stavingstukken voorleggen ter staving van hun huidige volgende verzoeken om internationale bescherming.

Uit het administratief dossier (zie map 'Documenten', stuk 1) blijkt dat de kopie van het document van het '*Ministerio de defensa nacional*' van 13 mei 2021 in wezen een antwoord vormt op een aanklacht die werd ingediend door verzoekers vader. In dit antwoord wordt opgemerkt dat verzoekers vader zich dient te richten tot de openbare aanklager teneinde een aanklacht in te dienen en worden verder twee internetlinks aangehaald waarop hij bijkomende informatie kan vinden over specifieke criminele feiten onderverdeeld per buurt. Daargelaten de vaststelling dat hieruit allerminst kan blijken dat verzoekers vader geen gehoor zou krijgen bij de nationale autoriteiten (hij werd immers doorgestuurd naar de bevoegde instanties en kreeg hieromtrent informatie) en hieruit bovendien niet kan worden afgeleid hoe de precieze aanklacht van verzoekers vader luidde, kan uit dit stuk allerminst blijken dat verzoekers vader in Colombia problemen zou kennen. Dit stuk kan bijgevolg niet worden aanvaard als bewijs van de door verzoekers' beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

In de kopie van het document van '*Fiscalí General De La Nación*' van 9 maart 2021 (zie map 'Documenten', stuk 2) wordt de beslissing van de openbare aanklager kenbaar gemaakt met betrekking tot een klacht die verzoekers zus heeft ingediend in verband met een overval. Meer bepaald wordt in dit document aangegeven dat de openbare aanklager de zaak niet verder zal behandelen en wordt zij doorverwezen naar andere instanties. Uit het document kan echter niet worden afgeleid wat de precieze omstandigheden zijn van de voorgehouden overval, laat staan of deze verband houdt met de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten. Evenmin kan louter op basis van deze beslissing tot stopzetting van de behandeling door de openbare aanklager worden afgeleid dat verzoekers familie en/of verzoekers niet kunnen rekenen op de bescherming vanwege de in Colombia aanwezige autoriteiten overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband nog dat artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de kandidaat-vluchteling toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming door de nationale autoriteiten moet daadwerkelijk maar niet absoluut zijn en hoeft geen bescherming tegen elk feit begaan door derden te bieden. Tot slot dient te worden herhaald dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de verklaring op eer van verzoekers vader wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld als volgt: "*Wat betreft de verklaringen van uw vader omtrent de vermeende problemen, een van deze verklaringen werd gedaan bij een notaris, dient te opmerking te worden gemaakt dat deze getuigenissen op geen enkele manier bij machte zijn om uw verzoek verder te onderbouwen. Het betreft immers louter persoonlijke verklaringen en eenieder kan verklaren wat hij wil, waardoor aan deze documenten in wezen weinig bewijswaarde kan worden toegekend.*"

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze verklaringen opzij zet als "*simpele retranscriptie van persoonlijke verklaringen*" en benadrukken dat zij door een notaris werden beëdigd en bijgevolg een authentiek karakter vertonen,

dient te worden benadrukt dat het enkele feit dat één van de verklaringen van verzoekers vader bij een notaris werd gedaan geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat deze verklaringen voortkomen uit persoonlijke verklaringen van verzoekers vader ten behoeve van verzoekers die op geen enkele andere wijze worden gestaafd. Bijgevolg kon de commissaris-generaal wel degelijk op goede gronden vaststellen dat de verklaringen van verzoekers vader een gesolliciteerd karakter vertonen en geen objectieve bewijswaarde vertonen.

Aangaande de foto's en filmpjes die verzoekers voorleggen op een usb-stick ter staving van de nationale protesten en het actuele geweld in Colombia, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is opgemerkt.

2.3.5.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Colombia voorts in zijn aanvullende nota's nog als volgt:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zowel uit de UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, als de COI Focussen “République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 en “Colombia: veiligheidssituatie” van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Er wordt bijgevolg niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele

land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekers, waarbij verzoekster geboren en getogen is in Bogotá (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 21 augustus 2020, p. 4-5), waarbij verzoeker vanaf eenjarige leeftijd eveneens in deze stad heeft verbleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 20 augustus 2020, p. 4-5) en waarbij verzoekers verklaren tot aan hun vertrek uit Colombia in Bogotá te hebben verbleven (*ibid.*), moet de veiligheidssituatie aldaar worden beoordeeld.

De Raad merkt op dat bovenstaande analyse, met name dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals de hoofdstad Bogota, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wordt bevestigd door de door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde artikels en rapporten. Het rapport *“Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 maakt melding van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid en rapporteert over de demobilisering van de FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 22 februari 2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse regering het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van de FARC, waarbij vooral Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van de voorgaande vaststellingen. Het artikel *“Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?”* van Le Monde van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De artikels *“Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes”* van France Inter van 24 mei 2018 en *“Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?”* van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel *“Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms”* van The New York Times van 18 september 2018 handelt over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze gebeurtenissen stemmen overeen met de hoger aangehaalde informatie. Het geciteerde rapport van Human Rights Watch *“World Report. Country Chapters – Colombia”* van 2021 bevestigt dat in 2020 burgers in verschillende delen van Colombia werden geconfronteerd met mishandeling door paramilitaire groeperingen, ELN en Farc dissidenten en dat er 26.000 doden werden geteld als gevolg van de COVID-pandemie. Het artikel *“Colombie. Pourquoi la colère sociale ne retombe pas”* van France24 van 6 mei 2021 vermeldt dat het land ook na de vredesakkoorden geconfronteerd wordt met geweld en dat volgens de JEP vele personen het risico lopen op bedreigingen, moord verdwijningen en ontvoeringen en andere aanvallen. Dit ligt in de lijn van de bovenvermelde landeninformatie en beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoekers verder nog een aantal internetartikels (Crisis 24. Garda.com: *Colombia: Military deployment and curfew continue in Cali as of May 29 in response to unrest; Colombias national strike inequality and legitimacy crisis drive unrest* en Reliefweb.int: *Colombia: Pandemic gloom and police violence leave Colombiaturmoil*) citeren met betrekking tot de sociale onlusten in Colombia naar aanleiding van een controversiële belastinghervorming die ondertussen weer werd ingetrokken door de regering van President Duque en de gewelddadige reactie van de Colombiaanse autoriteiten tegen betogers met een aantal gewonden en doden tot gevolg, kan de Raad slechts vaststellen dat hieruit blijkt dat er sprake is van sociale onlusten en hardhandig optreden van de autoriteiten met slachtoffers tot gevolg maar dat hieruit niet kan blijken dat in Colombia actueel voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van hun leven of persoon al gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift, waaronder ook het verwijt dat geen rekening zou zijn gehouden met de voormelde aangehaalde ontwikkelingen in Colombia, is derwijze niet van die aard om aan te tonen dat de

voormelde informatie niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovenstaande analyse vindt steun in de relevante en recente landeninformatie en wordt bijgevolg door de Raad overgenomen.

Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen bindende precedentenwerking hebben, kunnen verzoekers zich verder niet dienstig beroepen op arresten die de Raad in 2007 en 2012 heeft gewezen om de vernietiging van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen, aangezien nu recentere landeninformatie voorligt en de beoordeling van de veiligheidssituatie in Colombia in de geciteerde arresten betrekking heeft op de situatie zoals zij zich voordeed in Colombia in 2007 en 2012 en dus niet langer actueel is.

In zoverre verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht moet worden, blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze een beoordeling inhouden van de situatie in de departementen die gekenmerkt worden door een gewapend conflict. Voor zover daarbij verwezen wordt naar het aantal confrontaties tussen overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling en de vaststelling dat het aantal burgerslachtoffers en dat daaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot het bevolkingsaantal zeer beperkt blijft, houden deze beslissingen ook rekening met de gebruikte methodes zoals het plaatsen van landmijnen, het groot aantal ontheemden dat hierdoor veroorzaakt wordt alsook het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid en gedwongen rekrutering. Hieruit blijkt dat in de beoordeling van de veiligheidssituatie, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, niet enkel rekening werd gehouden met het aantal doden en gewonden.

Waar verzoekers nog betogen dat de veiligheidssituatie in de steden sterk verband houdt met het conflict in de regio, kan de Raad slechts vaststellen dat het door verzoekers aangehaalde citaat besluit dat hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat *“confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken” zodat ook hieruit niet kan blijken dat de steden gekenmerkt worden door willekeurig geweld.* Verzoekers' theoretische betoog met betrekking tot de interpretatie van gewapend conflict door het Hof van Justitie, de Advocaat-Generaal Mengozzi en het UNHCR is verder niet dienstig, nu hieruit enkel kan blijken dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het internationale humanitaire recht en de subsidiaire beschermingsregeling van de richtlijn verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen, dat de term gewapend conflict bij het ontbreken van een definitie ervan in de richtlijn, volgens vaste rechtspraak van het Hof moet worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen en volgens het Hof het begrip *“binnenlands gewapend conflict”* een situatie betreft *“waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”* (Diakité, punt 28). Dit doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat in de (groot)steden in Colombia geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld er gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit en niet willekeurig van aard is.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in Bogota momenteel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekers die een volgend verzoek indienen al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoekers in nog (meer) ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET